

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, a w szczególności jego art. 22 pkt 1, należy interpretować w ten sposób, że nie stosuje się go do postępowania niespornego, które obywatel jednego państwa członkowskiego, uznany na podstawie ustawodawstwa tego państwa za mającego ograniczoną zdolność do czynności prawnych w związku z objęciem go kuratelą, inicjuje przed sądem innego państwa członkowskiego w celu uzyskania zgody na sprzedaż swojego udziału w nieruchomości położonej na terytorium tego innego państwa członkowskiego, ponieważ tego rodzaju postępowanie dotyczy „zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych, jak również ustawowego przedstawicielstwa osób fizycznych” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia, wyłączonych z jego zakresu zastosowania

(¹) Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Conseil national de l'ordre des médecins przeciwko Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

(Sprawa C-492/12) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Zawód dentyści — Osobność i odmiennosc od zawodu lekarza medycyny — Wspólne kształcenie)

(2013/C 344/62)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Conseil national de l'ordre des médecins

Strona pozwana: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

przy udziale: Conseil national de l'ordre des chirurgiens-dentistes

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia art. 36 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) — Osobność i odmiennosc zawodu lekarza dentyści w stosunku do zawodu lekarza medycyny — Dopuszczalność przepisów krajowych ustanawiających wspólny kierunek studiów dla studentów medycyny i dentystryki — Dopuszczalność przepisów prowadzących do wykonywania tej samej specjalności przez lekarzy i dentyistów

Sentencja

1) a) Dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienioną rozporządzeniem Parlamentu Europej-

skiego i Rady (WE) nr 1137/2008 z dnia 22 października 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie zorganizowaniu przez państwo członkowskie programu kształcenia specjalistycznego — zarówno w dziedzinie medycyny, jak i w dziedzinie lekarsko-dentystycznej — którego nazwa nie odpowiada nazwom wymienionym w odniesieniu do tego państwa członkowskiego w załączniku V do wspomnianej dyrektywy. Takie kształcenie specjalistyczne może być dostępne zarówno dla osób, które ukończyły wyłącznie kształcenie medyczne na podstawowym poziomie, jak i dla osób, które ukończyły jedynie studia w ramach podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego i uzyskały stosowne potwierdzenie.

b) Do sądu krajowego należy sprawdzenie:

— czy wspomniane kształcenie specjalistyczne w zakresie, w jakim nie spełnia wymogów określonych w art. 24 i 34 wspomnianej dyrektywy w odniesieniu do kształcenia medycznego na podstawowym poziomie i podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego, nie prowadzi do nadania tytułu lekarza posiadającego podstawowy poziom wykształcenia medycznego lub nadania tytułu lekarza dentyści z podstawowym wykształceniem lekarsko-dentystycznym; oraz

— czy tytuł nadawany w następstwie ukończenia wspomnianego kształcenia specjalistycznego nie uprawnia do wykonywania zawodu lekarza medycyny lub lekarza dentyści na podstawowym poziomie przez osoby nieposiadające tytułu, odpowiednio, lekarza posiadającego podstawowy poziom wykształcenia medycznego lub lekarza dentyści z podstawowym wykształceniem lekarsko-dentystycznym.

2) Dyrektywę 2005/36, zmienioną rozporządzeniem nr 1137/2008, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by przedmioty medyczne stanowiły część kształcenia specjalistycznego w dziedzinie lekarsko-dentystycznej.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Guidowi Strackowi

(Sprawa C-579/12 RX II) (¹)

(Szczególna procedura kontroli wyroku Sądu T-268/11 P — Służba publiczna — Odmowna decyzja Komisji w sprawie przeniesienia corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego, którego urzędnik nie mógł wykorzystać w danym okresie rozliczeniowym z powodu długotrwałego zwolnienia chorobowego — Artykuł 1e ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej — Artykuł 4 załącznika V do regulaminu pracowniczego — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego — Zasada prawa socjalnego Unii — Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Naruszenie jedności i spójności prawa Unii)

(2013/C 344/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska

Druga strona postępowania: Guido Strack

Przedmiot

Szczególna procedura kontroli wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie T-268/11 P Komisja przeciwko Strackowi

Sentencja:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej (izba ds. odwołań) z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie T-268/11 P Komisja przeciwko Strackowi narusza jedność i spójność prawa Unii ze względu na to, że Sąd, jako sąd rozpoznający odwołanie, zinterpretował z naruszeniem prawa do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego postrzeganego jako zasada prawa socjalnego Unii, która jest również zapisana w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i o której mowa jest w szczególności w art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, zgodnie z jej wykładnią sformułowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

— art. 1e ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w ten sposób, że nie obejmuje on wymagań dotyczących organizacji czasu pracy, o których mowa w dyrektywie 2003/88, w tym w szczególności płatnego corocznego urlopu wypoczynkowego, oraz,

— następnie, art. 4 załącznika V do omawianego regulaminu pracowniczego w ten sposób, że przepis ów oznacza, iż prawo do przeniesienia corocznego urlopu wypoczynkowego w wymiarze przekraczającym maksymalny ustalony w tym przepisie wymiar może zostać przyznane wyłącznie w razie wystąpienia przeszkód związanych z czynnościami wykonywanymi przez urzędnika w ramach pełnienia przez niego obowiązków służbowych.

- 2) Rzeczony wyrok Sądu Unii Europejskiej zostaje uchylony.
- 3) Odwołanie Komisji Europejskiej od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji zostaje oddalone.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez G. Stracka zarówno w szczególnej procedurze kontroli, jak i w postępowaniu przed Sądem Unii Europejskiej.
- 5) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty szczególnej procedury kontroli.

6) Komisja Europejska pokrywa własne koszty postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Postanowienie Trybunału z dnia 5 września 2013 r. — ClientEarth przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Królestwu Danii, Republice Finlandii i Królestwu Szwecji

(Sprawa C-573/11 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuł 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Reprezentacja przez adwokata niemającego statusu osoby trzeciej — Oczywiście niedopuszczalna skarga o stwierdzenie nieważności — Oczywiście bezzasadne podstawy odwołania)

(2013/C 344/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: C. Fekete i B. Driessen, pełnomocnicy), Królestwo Danii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 6 września 2011 r. w sprawie T-452/10 ClientEarth przeciwko Radzie, na mocy którego Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie odmowy przyznania skarżącej pełnego dostępu do opinii sporządzonej przez służbę prawną Rady (dokument nr 6865/09), dotyczącej propozycji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji — Reprezentacja przez adwokata niemającego statusu osoby trzeciej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ClientEarth pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 39 z 11.2.2012